

Gedoseerd bonnefooiën

Ik ben dol op kamperen. Vroeger ging ik altijd kamperen, met mijn ouders, vriendinnen en mijn ex-man. Maar ja, vroeger, toen was ik nog normaal en gezond, of dacht het tenminste te zijn. Maar tegenwoordig is op vakantie gaan een flinke uitdaging. Op het oog lijkt ik dan misschien volledig hersteld en door mijn vaste dagelijkse routines kan ik me prima handhaven. Vakanties daarentegen vormen voor mij nog één van de bovenste treden op de herstelladder, zeker sinds ik single ben.

Twee jaar geleden ben ik voor het eerst een lang weekend alleen met mijn kinderen een paar dagen gaan 'proefkamperen' op de Veluwe. Alles ging goed, maar om nou te zeggen dat ik tot rust ben gekomen, of zelfs heb genoten? Toch heb ik onze kampeervakantie het jaar daarop uitgebreid naar tien dagen in Zeeland op een camping met alle toeters en bellen. Terwijl ik bij windkracht 7 met de tentstokken worstelde lagen de kinderen in het verwarmde buitenbad. Prima. Dit jaar durfde ik nog een stap verder te gaan: naar een primitieve natuurcamping in het buitenland (België). En niet alleen dat – we gingen op de bonnefooi. Dat wil zeggen dat je bij de camping die ik op het oog had niet kon reserveren waardoor ik van te voren niet zeker wist of ze plek zouden hebben. Gedoseerd bonnefooiën, zou je kunnen zeggen.

Van te voren had ik weer alle doomsenario's tot in detail uitgewerkt. Op de heenweg net niet op tijd kunnen stoppen als kind nr 1 moet kotsen. Bij

aankomst op de camping erachter komen dat de kat uit protest tegen ons vertrek op onze luchtbedden heeft gepist. Op het heetst van de dag twee uur vast staan in de file voor Brussel in mijn zwarte koekblik zonder airco, terwijl mijn kinderen elkaar af maken op de achterbank. Kind nr 2 die mijn camera in de rivier laat vallen. Gesmolten marshmallows in de slaapzakken. In steenkolenfrans stuntelend vragen naar wandelkaarten van het gebied totdat de receptioniste me eindelijk minzaam uit mijn lijden verlost door in perfect Nederlands te antwoorden.

En het gebeurde allemaal! Maar ik heb het allemaal overleefd. En eigenlijk viel het best mee. Achteraf bezien dan. Dus ook al 'functioneer ik weer in de maatschappij' - dat wil zeggen, ik heb werk, sociale contacten, geen schulden, de kinderen 'doen het goed' etc. - zijn dit soort dingen nog altijd niet vanzelfsprekend voor mij. Een lang proces van ziekte en tegenslag heeft zijn sporen nagelaten. Wat men zegt over vertrouwen geldt zeker voor zelfvertrouwen: het komt te voet en gaat te paard.

Toch durf ik stiekem al een beetje te dromen om volgend jaar met z'n drietjes naar de Dordogne te gaan. Misschien is dat – gevolgd door bonnefooiën - wel de allerbovenste sport van de herstelladder: weer echt durven dromen.

Catharsis